

KANSANVALILAN NÄYTEILMISTO

N:o 5

A. KITZBERG

VAKKA KANTENSA VALITKOON

1-NÄYTÖKSINEN HUVINÄYTELMÄ

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ KANSANVALTA

VAKKA KANTENSA VALITKOON

A. KITZBERG

VAKKA KANTENSA
VALITKOON

I-NAYTOKSINEN HUVINÄYTELMA

Suomentanut

HUVI VUORINEN

HELSINKI

Kustannusosakeyhtiö Kansanvalta

5324

Helsinki 1929
Työväen kirjapaino

HENKILÖT:

Saaren setä, maatalanomistaja.

Kaarel, hänen veljenpoikansa, karjakartanon omistaja.

Myllyn emäntä, leski.

Anna, hänen tyttärensä.

Maret, Myllyn emännän palvelija.

Tönis, Saaren sedän renki.

Tapahtuu Viron maaseudulla.

Näyttämönä on sievä ja koruton asuinhuone.

Esittämisoikeus saadaan ostamalla viisi kappaletta tätä kirjaa.

ENSIMMÄINEN KOHTAUS.

(*Saaren setä* ja hänen veljenpoikansa *Kaarel* tulevat päällysvaatteet yllään, *Maret* aukaisee heille oven.)

Maret. No hyvää päivää! Jumalan kiitos, että pääsitte vihdoin perille. Käykähän peremmälle! Te olitte kirjoittanut, että tulette eilen; missäs te olette oikein viivytelleet? Olette antaneet meidän odottaa. Valvoimme aina kello kahteentoista yöllä, ja kaikki ruuat ihan pilaantuivat käsiimme.

Saaren setä. Niin, eilenhän meidän piti tulla, piti kylläkin! Mutta se vanha hullu *Tönis* ajoi meidät suolle! Koko siunatun yön harhailimme maita ja metsiä ja kiitimme onneamme, kun pääsimme »*Kiitsakun*» kapakkaan. Sinne jäimme yöksi, hevonen ei jaksanut enää pitemmälle. *Tönis* on vanha hölmö, joka ei tunne tietä, vaikka on sitä ainakin kymmenen kertaa kulkenut — mutta minä kyllä sanon hänelle mitä kuuluu ja kuka käski! — Missäs emäntä on?

Maret. Kirkkoon läksi *Annan* kanssa. Pian niiden pitäisi tulla kotiin. Mutta istukaa ja olkaa kuin kotonanne. Minä lähdän tästä katsomaan, että saatte jotakin syödäkseenne. (*Poistuu.*)

TOINEN KOHTAUS.

Kaarel, *Saaren setä*.

Kaarel. Kyllä jo pitäisikin saada syödäkseen. Keskikohta on aivan tyhjä, ja jäsenet muutoin kipeitä yöllisestä matkasta kivien ja kantojen yli. Oli ihan ihme, miten vanha *Tönis* sai asiat jälleen kuntoon. Sinä

olet liian hyvänähkainen sitä miestä kohtaan. Hän tekee sinun kanssasi mitä vain tahtoo, vetää sinua nenästä. Oli kovin häpeällistä ajaa kirkonkylän läpi: kaunis ilma, tie tomuaa ja meillä on vankkurit kurassa ylhäältä alas asti . . .

S a a r e n s e t ä. Ei tee mitään. Ei tämä asia nyt niin hullu ole. Eihän häntä nyt voi tämän tähden ajaa tiehensä, vanhaa koko ikänsä palvellutta ja luotettavaa ihmistä. Rupea nyt tämän vuoksi hänen kanssaan riitelemään, enkä minä siitä suuria välitä, kiiltävätkö minun vankkurini vai ei. Kun minun autuas vaimoni vielä eli, niin tietenkin oli kaikki toisin, mutta mitä on talonpito ilman emäntää . . . Eikä minulla ole edes lapsiakaan jotka ottaisivat ohjat käsiinsä. Niin että mitä tässä sitten teet?

K a a r e l. Tiedätkö setä, sinun pitäisi ottaa itsellesi uusi emäntä, kelpo, vankka emäntä, joka hoitaisi sinun asiiasi. Itse olet vielä nuorenpuoleinen mies, ja jokainen nainen tässä ympäristössä, ketä vaan lähdet kosimaan, ottaa sinun kihlasi ilolla vastaan. Mitäs sinä oikein odotat? Ota jälleen vaimo, niin näet, että kaikki alkaa käydä paremmin. Tarjoa kätesi, niin näet, että joka sormeen tarttuu kaksi.

S a a r e n s e t ä. Niinkö luulet, poika, niinkö luulet? Olen minä itsekin monta kertaa sellaista miettinyt, onpa katseenikin kiintynyt joihinkin, mutta en ole rohjennut. Ei ole uskallusta aloittaa. Viisikymmentä vuotta tulee jo näille hartioille . . .

K a a r e l. Setä, sinun ei tarvitse kaukaa etsiä. *(Työntää setää kyynärpäällään, osoittaa takakamarin ovea ja nauraa viekkaasti.)* Tuokin olisi sinulle sopiva.

S a a r e n s e t ä. Sinä teet pilaa! Vai luuletko sinä, että hän tulisi minulle?

K a a r e l. Miksi hän ei tulisi — hypäten tulisi. Kuules, setä, enkö minä voisi sitä noin kiertäen kaartaen tiedustella? Aina he ovat mielissään, kun me tulemme tänne. Anna minun järjestää tämä asia.

S a a r e n s e t ä. Mutta varovaisesti ja viisaasti, hyvin varovaisesti ja viisaasti. Vain kiertäen kaartaen, kuten itse sanoit . . .

K a a r e l. Jätä sinä tämä asia kokonaan minun huolekseni. — Mutta vankkurien kolinaa kuuluu, kirkkoväki tulee. Minä menen ja autan heidät alas vankkureilta. (*Nopeasti pois.*)

KOLMAS KOHTAUS.

Saaren setä yksinään, sitten Tönis.

S a a r e n s e t ä. Pakanan poika tuo Kaarel, pakanan poika! Oikeassa hän on: ei ole hyvä ihmisen olla yksinään. Niinhän sanotaan jo raamatussakin. Kylläpä minä tarvitsisinkin nuoren kauniin naisen, kuten Annan. Niin, kyllä se ajatus on jo monta kertaa syntynyt päässäni, mutta olen aina epäillyt, ettei hän lähde minulle. Hän onkin niin nuori ja kaunis, aivan kuin vasta munan-kuoresta tullut. Mutta jos hän tulee mulle, jos hän itse tahtoo mulle tulla? . . . Minä kyllä pelkään, että hän ei tule, mutta jos Kaarel luulee . . .

T ö n i s (*tulee ja tuo sisään kapineita vankkureista*).

S a a r e n s e t ä. Kyllä sinä teet kauniita kolttosia! Eksyt tieltä, jota olet kymmeniä kertoja ajanut. Saisit vähän hävetä!

T ö n i s. Isäntä, minähän olin torkahtanut . . .

S a a r e n s e t ä. On sekin puolustus. Jos sinut panee kuskipukille, niin sinä rupeat torkkumaan. Oikean kuskin pitää tuntea tie torkkueessaankin.

T ö n i s. Siitä nyt ei maksa haastaa. Jos ihminen torkkuu sellaisella öisellä matkalla, niin ei hän luonnollisesti näe tietä. Ja jos isäntä huomasi minun nukkuvan, niin olisi itse voinut pitää silmänsä auki ja sanoa minulle.

S a a r e n s e t ä. Kas niin, kas niin, rehentele nyt vielä, aivan kuin olisit oikeassa päälle päätteeksi. Ja

millaisessa kunnossa meidän vankkurimme ovat? Ylhäältä alas asti kurassa! Jos Myllyn emäntä näkee ne, niin lyö hän molemmat kätensä yhteen pelkästä hämmästyksestä. Etkö voisi hieman puhdistaa niitä?

T ö n i s. Älkää nyt, isäntä, ottako käytäntöön mitään uusia tapoja! Niitä ei ole minun eläessäni kukaan puhdistanut, miksi niitä nyt sitten siivottaisiin. (*Pois.*)

NELJÄS KOHTAUS.

*Myllyn emäntä, Anna, Kaarel ja Saaren setä.
Myöhemmin Maret.*

Myllyn emäntä (*Saaren sedälle*). No olipa hyvä, että viimeinkin pääsitte tänne. Me odotimme kaiken yötä. Anna oli perin onneton, kun vieraat eivät tulleet. Tänään on hänen syntymäpäivänsä.

S a a r e n s e t ä. Taisitte jo kuulla Kaareilta, millainen vahinko meille sattui?

K a a r e l (*Annalle*). Anna, toivotan sinulle tuhatkertaista onnea! Minusta näyttää, että sinä olet ikäänkuin vielä kasvanut sen jälkeen kuin sinut viimeksi näin, ja kauniimmaksi olet vielä käynyt, se on varmaa.

A n n a. Ja sinä olet tällä välin oppinut mielistelemään. Älä tee minua turhamaiseksi. — Minä iloitsen niin, että sinä et osaa aavistaakaan, Kaarel. Miten onnellinen minä olen, kun te tulitte. Nähdessäni Saaren sedän vankkurit pihalla olin vähällä huutaa ilosta, ja (*kätellen Kaarelia*) — ja nyt te siis olette täällä.

S a a r e n s e t ä (*Annalle*). Vai oli sulla niin hyvä mieli. Se on sinun puoleltasi kaunista. — Minulla oli myöskin matkassa hyvä pussillinen makeisia, mutta meidän öisellä harhailumatkallamme ne tippuivat tielle vankkureista. No niin, minä toivotan sitten ilman muuta onnea. Tule nyt ja anna vanhalle ystäväillesi oikein kunnan muisku!

A n n a. Mielelläni, Saaren setä. Sinun pitää se saaman! (*Antaa.*)

M y l l y n e m ä n t ä (*Kaarelille*). Kuinka siellä teidän puolessanne sitten asiat luistavat? Kaikki hyvin ja hyvässä järjestyksessä? Viljat teillä on hyvät, kuulin, ruis suoraa kuin seinää?

K a a r e l. Kiitos kysymästä, tällä kertaa kaikki hyvin. Mutta sedällä on vielä parempaa ruista kuin minulla. Kellään muulla ei ole sen veroista.

M y l l y n e m ä n t ä. Kerrotaan, että aiotte ruveta rakentamaan?

K a a r e l. Niin, talvella alan vetää paikalle aineita. Asuinhuone on pieni ja vanhakin. Ehkä tarvitaan tuonempana suurempaa asuntoa. Ymmärrättehän sen itsekin?

M y l l y n e m ä n t ä. Ymmärränhän minä sen hyvinkin, suuressa talossa tarvitaan tuhti emäntä, muutoin ei malla. Minä ahdistan kovasti Annia töille, vaikka hän minun miesvainajani tahdosta aikoinaan kävi koulua kaupungissa ja oppi kirjaviisautta. Mutta ennen kastetta ja aamunkoittoa pois vuoteesta, palvelijain kanssa kilpaa lehmiä lypsämään ja pellolle!

A n n a. Monta kertaa uni on niin makeata ja minä tahtoisin vielä kernaasti maata, mutta ei auta mikään! (*Juttelee edelleen hiljakseen Saaren sedän kanssa.*)

K a a r e l. Niin, niin, kyllähän se tiedetään, että te, Myllyn emäntä, olette tuhti talonpitäjä. Kukaan ei ole teidän veroisenne. Te olisitte sopiva suureen taloon emännäksi. No niin, siitä asiasta puhumme vielä myöhemmin. (*Veitikkamaisesti.*) Minulla on jotakin sydämelläni.

M a r e t (*kynnykseltä*). Emäntä, pöytä on katettu! Kehoittaisitte nyt vieraita . . .

A n n a. Olkaa niin hyvät, menkäämme! Teillä voikin vatsa olla tyhjänä.

S a a r e n s e t ä. Minulla ainakin, sitä en kiellä. Lähtekäämme! (*Kaikki muut poistuvat, paitsi emäntä.*)

VIIDES KOHTAUS.

Myllyn emäntä yksin.

Myllyn emäntä (*kääntyen takaisin kynnykseltä, kiihtyneenä*). Mitä hän sillä oikein tarkoitti: »minä olisin sopiva suuren talon emännäksi?» Ja miksi sitten minä en olisi sopiva suuren talon emännäksi? — Hän tarkasti minua samalla niin erikoisesti. »Me puhumme siitä asiasta vielä myöhemmin», hän sanoi. Mahtaisikohan hän oikein...? Ei! Ei suinkaan sellainen nuori mies! Mutta (*tarkastaa itseään peilistä*) kyllä se sittenkin voi olla sillä lailla, enhän minä vielä niin vanha olekaan! Minähän näytän vielä vallan nuorelta ja pulskalta, minulla ei ole ainuttakaan harmaata hiusta, ja posketkin ovat punaiset! Jessus sentään, kunpa hän ei vain olisi laskenut leikkiä...! Sydämeni sykkii niin kovasti...

KUODES KOHTAUS.

Emäntä ja Kaarel.

Kaarel. Armas Myllyn emäntä, meidän juttumme jäi äsken kesken, ja minulla on jotakin sydämelläni, eikä kukaan tiedä, milloin me taas joudumme kahdenkesken ja saamme puhella...

Myllyn emäntä. Mitäs teillä, Kaarel, oli minulle sanottavana?

Kaarel. Tahtoisin teiltä kysyä jotakin, enkä tiedä itsekään, mistä oikein aloittaisin. Asia onkin erikoista, eikä minulla ole rohkeutta...

Myllyn emäntä. Älkää kainostelko yhtään. Ei suinkaan teillä ole minulle mitään pahaa sanottavana...?

Kaarel. Jumalaparatkoon! Ei toki mitään pahaa, vaan päinvastaista, hyvää, pelkkää hyvää, jos te vain tahdotte...!

Myllyn emäntä (*onnellisena*). Jumalankiitos . . . !

Kaarel. Nähkääs, me olemme tunteneet toisemme jo niin kauan, Saaren setä ja minä olemme teidän kanssanne olleet aina todellisia ystäviä, ja te olette vielä kaunis nainen, kaikkein parhaimmassa iässä. (*Hie-man kainostellen.*) Minä tahtoisin teiltä nyt kysyä, mitä te sanoisitte, jos jokin tuhti ja arvossapidetty mies, joka on varakas ja joka ei kenenkään edessä luo katsettaan maahan, joka ei juo eikä tuhlaa ja vain joskus ottaa pienen naukun — jos nyt sellainen täysi mies tulisi ja kysyisi, tahtoisitteko hänen kanssaan mennä uusiin naimisiin, — niin ettehan te toki antaisi kieltävää vastausta? (*Pyyhkién hikeä otsaltaan.*) Oikein pani hikoilemaan, mutta eikös tullutkin hyvin sanotuksi.

Myllyn emäntä (*kainostellen*). Näin äkkiä! Oi, Jumalani, Kaarel, tämä tulee minulle aivan odottamatta! Minun täytyy toki asiata ajatella, Kaarel. (*Hellästi.*) Kaarloseni, minä en tiedä, mitä minun pitäisi vastata! Minä olen teitä ja teidän ystäväänne pitänyt aina rakkaina, senhän te tiedätte.

Kaarel. Niin, sen minä kyllä tiedän. Kun minä ollessani vielä pikku poika kävin täällä, niin te annoitte minulle aina vehnäistä. Mutta sanokaa nyt, mitä te ajattelette minun ehdotuksestani?

Myllyn emäntä. Mitä minä ajattelen? Minä ajattelen, että minä en anna kieltävää vastausta, vaan pidän sitä itselleni suurena kunniana ja että, oi Jumalani, Kaarloseni, minä olen niin onnellinen! (*Tahtoo kietoa kätensä Kaarelin kaulaan.*)

SEITSEMÄS KOHTAUS.

Entiset. Tönis (tulee).

Tönis (*Kaarelille*). Jos tulisitte pihalle. Isäntä tahtoi puhua teidän kanssanne.

K a a r e l. Minä tulen kohta. (*Tönis on jäänyt seisomaan ja vahtimaan.*) Mitä sinä siinä vielä seisot ja töl-listeet?

T ö n i s. Aina on syytä pitää ihmisiä silmällä. Kukas nyt on ennen tuollaista nähnyt.

K a a r e l. Sinä olet aika lammas!

T ö n i s. Voi niinkin olla. Mutta eikö usein ole lam-paan päässä enemmän järkeä kuin ihmisen?

K a a r e l. Lopeta jo, lähtekäämme! (*Molemmat poistuvat.*)

KAHDEKSAS KOHTAUS.

Myllyn emäntä (yksin).

M y l l y n e m ä n t ä (*onnellisena*). Laupias Ju-mala ylhäällä taivaassa, hän tahtoo ottaa minut! Hän tahtoo ottaa minut oikein tosissaan! Kuka olisi voinut sitä aavistaa? On kylläkin totta, että minä olen vielä nuori ja tuore ja kaunis! Mutta minä pidin itse itseäni ennen aikojaan vanhana. Minun vaatteeni ja kaikkeni, sopivatko ne nyt kellekään minun ikäiselleni? (*Järjestee itseään peilin edessä ja tempaa sitten kaapin auki.*) Tämä päähine ei sovi mulle ollenkaan, on niin vanhan-muotinen. (*Ottaa esiin myssyn toisensa jälkeen kaapista.*) Tämä ei ole myöskään parempi — tämä ei liioin — aivan vanhanmallisia myssyjä. Entäs tämä, tämä sopii mi-nulle. (*Sovittaa päähänsä kaunistamattomaa myssyä.*) — Tämä tekee minut vielä kymmentä vuotta nuoremaksi. Nyt minä panen päälleni kaikkein parhaimmat vaatteet, kuten (*kainostellen*) morsiamelle kuuluu. (*Poistuu.*)

YHDEKSÄS KOHTAUS.

Kaarel, Anna (tulevat).

K a a r e l. Anna, minua ilahuttaa, että sinä et ole minua unhoittanut.

A n n a. Unhoittanut? En silmänräpäykseksikään, en yhdeksi ainoaksi silmänräpäykseksikään. Kuinka minä olisin voinut tehdä niin, kun me olemme kasvaneet naapureitten lapsina aivan kuin veli ja sisar. Alati leikkimme kaksin, meillä kummallakaan ei ollut sisaria eikä veljiä, ja monta kertaa sinä sait ne korvapuustit, jotka oli tarkoitettu minulle. Sinähän tiedät, että äitini kanssa ei ole leikkimistä. Hänellä on nopsa käsi, jos kaikki ei käy hänen mielensä mukaan. Muistathan vielä, kun meidän piti kerran mennä äidin kanssa vieraisille kaupunkiin. Minulla oli ylläni uudet vaatteet ja jalassa uudet kengät. Me läksimme niitylle poimimaan kukkia, ja minä putosin melkein kaulaani myöten suokuoppaan. Sinä autoit minut ylös, ja me molemmat olimme likaisia kuin porsaas! Siitä seurasi selkäsauna, mutta pahemman löylyn sinä tavallisesti sait. Kun minut sitten vietiin kaupunkiin kouluun, niin itkimme me kuin hullut. Se muistokukkanen, jonka sinä minulle poimit — katsos, se on tässä! (*Näyttää medaljongia kaulassaan.*)

K a a r e l. Anna, rakas, pikku Annani! (*Tarttuu A:n käteen.*)

A n n a. Entä sitten kaupungissa! Usein iltaisin, kun toiset olivat jo aikoja sitten vaipuneet uneen, minä valvoin vuoteessani ja ajattelin: Jospa hän tulisi edes kerran kadulla vastaan, jotta minä voisin hänelle sanoa: »Terve, Kaarel!».

K a a r e l. Rakas Anna, sinä et tiedä, miten suuren ilon tuotat mulle. Minun laitan on ollut aivan sama. Unessa ja valveilla ovat sinun silmäsi loistaneet minulle. Mutta nyt me olemme päässeet lapsenkengistä, nyt muuttuu asia toiseksi, nyt minä kysyn sinulta: Rakas-tatko sinä minua tarpeeksi ja tuletko minun vaimokseni? — Sitä vartenhan minä tänään, sinun kahdeksanneksitoista syntymäpäiväksesi, olenkin tänne tullut. Tahdotkos sinä, Annani, tulla minun vaimokseni ja jakaa minun kanssani onnet ja onnettomuudet?

A n n a. Kaarel, rakas Kaarel, minä olen lapsesta

saakka ajatellut meidän elämämme yhteen säädetyiksi, ja nyt käy kaikki toteen! (*On iikeä ilosta.*) Hyvä Jumala, tätä onnea on jo minun osalleni liiaksi. Millä minä vallaton tyttönen olen tämän ansainnut! — Sinun vaimoksesi? Aina sinun vieressäsi, elämäni loppuun asti, sellainen onni on niin suuri, että sitä tuskin jaksaa kantaa! Niin, Kaarel, minä tahdon seistä kanssasi, niin hyvinä kuin pahoinakin päivinä! (*Tarjoaa hänelle molemmat kätensä.*) Minä tahdon tulla sinun vaimoksesi!

K a a r e l (*syleillen Annaa*). Sinä hyvä, viaton lapsi! Kunpa minä voisin tehdä sinut niin onnelliseksi, kuin sinä ansaitset.

A n n a. Mutta nyt meidän pitää jutella kaikki äidille, eikö niin? Ah, minä pelkään, etten saa sanaakaan suustani. Minua niin ujostuttaa.

K a a r e l. Anna minun järjestää, minä osaan tällaisen asian hoitaa. Osaan hyvinkin! Minulla oli jo äitisi kanssa pienoinen puhelu kahdenkesken. Minäpä kerron sinulle uutisen, mutta sinä et saa puhua siitä vielä kellekään mitään. Saaren setä nai sinun äitisi. Kaikki on jo sovittu ja valmiiksi puhuttu. Minä jo kysyin äidiltäsi, ja hän oli valmis; eikä hän voi parempaa toivoakaan, sillä hän saa peräti hyvän ja rikkaan miehen, jota hän voi komentaa, miten vain tahtoo.

A n n a. Niinkö tosiaankin, Kaarel? Mitä kaikkea tapahtuukin yhtenä ainoana päivänä, aivan kuin jossakin näytelmässä!

K a a r e l. Äiti voi myydä myllyn. Saaren sedän maat ovat minun maitteni rajalla, joten siis jääme edelleen yhteen! Siitpä vasta tulee mukava elämä! (*Syleilee Annaa iloisesti.*)

A n n a. Miten somasti sinä olet kaiken ajatellut! Sinä olet tosiaankin kultainen mies, ja kokonaisen kuormallisen onnea sinä tuot tullessasi. Mutta mene nyt kertomaan kaikki äidille. Ilman hänen siunaustaan ei onneni ole täydellinen.

K a a r e l. Olet oikeassa, Anna, pikku morsiameni!
(*Suutelee häntä ja menee.*)

A n n a (*itkee, vetää esiliinan silmilleen, ottaa sen sitten vähän ajan perästä pois, katsoo arasti ympärilleen ja istuu tuolille.*)

KYMMENES KOHTAUS.

Ex lib. Univ. Corp.

Anna, Saaren setä (tulee).

S a a r e n s e t ä. Täällä hän istuu ajatuksissaan. Onkohan Kaarel jo jutellut hänen kanssaan? — Miten kaunis hän on! Niin tuore ja viaton! Tuleeko hän minulle? — Hieman toivoa taitaa olla! Kaarelhän sanoo, että he kaikki tarttuvat kiinni, jos minä vain ojennan käteni. No niin, on siis puhuttava. Rohkea rokan särpii. (*Astuu lähemmäksi.*) Anna! (*Anna pelästyy.*) Miksi sinä noin pelästyt, minä tahtoisin vain kysyä...

A n n a. Mitä sitten, setä?

S a a r e n s e t ä. Kaunis ilma tänään, oikein kaunis ilma...

A n n a. Niin, onhan se kyllä kaunis.

S a a r e n s e t ä. Minä tahtoisin kysyä, tuota — tahtoisin kysyä, niin... jotta niin... jotta puhuiko Kaarel sulle jotakin?

A n n a (*kainostellen*). Puhuipa kylläkin.

S a a r e n s e t ä. Sanoiko hän sinulle kaikki, aivan kaikki?

A n n a. Kyllä hän sanoi kaikki.

S a a r e n s e t ä (*kiihtyneesti*). Ja mitäs sinä — sinä, rakas, kallis Annaseni, vastasit?

A n n a (*ponnahtaen pystyyn ja syleillen Saaren setää*). Minä olen onnellisin ihminen maan päällä! Minä en ole niin suurta onnea mitenkään ansainnut. Mutta minä tahdon, minä tahdon sen ansaita. Tahdon olla uskollinen ja ahkera, rakastaa teitä ja pitää kalliina kaiken elinikäni.

Saa ren setä. No niin, kaikki on sitten hyvin ja kauniisti, hyvin ja kauniisti, rakas, kallis Annaseni! Sinun elämäsi pitää olla kuin silkkiä, ja kaiken, mitä sinun sydämesi halajaa, minä ostan sinulle, mun rakas, kaunis Annaseni, mun kallis... (*ryhtyy syleilemään Annaa.*)

YHDESTOISTA KOHTAUS.

Entiset, Tönis.

Tönis (*tullen sisään*). Kuulkaahan, isäntä...
Anni (*pelästyy ja juoksee tiehensä*).

Saa ren setä (*vihaisesti*). Mitä sinä nyt taas tahdot? Aina sinä osut paikalle, vaikkei sinua kukaan kutsu.

Tönis. Minä olen jo omasta puolestani puoli tuntia juossut teitä etsimässä! Vanha ruuna on sairas, eikö vain lie viime yönä rasittunut liiaksi.

Saa ren setä. Sinun syysi, kokonaan sinun syysi! Eksyt sellaiselta tieltä, joka sinun pitäisi tuntea sokeanakin!

Tönis. Mitä te nyt, isäntä...? Minähän jo sanoin, että torkuin.

Saa ren setä. Tyhmää lorua, tyhmää lorua kaikki! Minun kärsivällisyyteni on lopussa. Koko eilisen päivän minun piti olla suutuksissani sinulle.

Tönis. Samoin kuin minun teille, isäntä.

Saa ren setä. Ajoimme monen talon ohitse. Siellä oli komeata karjaa tien vieressä, ja minä olisin toki tahtonut tarkastaa eläimiä, mutta sinä ajoit siellä kuin hullu.

Tönis. Mistäs minä tiesin, että minun olisi pitänyt pysäyttää jokaisen lehmänsorkan viereen.

Saa ren setä. Mutta kun tuli rapasuota, missä ei ollut mitään nähtävänä, niin siellä sinä annoit hevosen kuhnustella.

Tönis. Olisitte vain sanonut, isäntä, niin kyllä minä olisin vaikka ajanut kuoliaaksi teidän hevosenne kuraisella tiellä.

Saaren setä. Sanalla sanottuna, yhdellä sanalla, minun kärsivällisyyteni on lopussa. Minä ajan sinut tiehesi!

Tönis (*rauhallisesti*). No niin, isäntä, kai minä sitten alan jälleen tehdä lippaita ja astioita.

Saaren setä (*leppeämmin*). Millaisia astioita sinä rupeat tekemään?

Tönis. Voivakkasia, silakkanelikoita ja puurokuppejakin.

Saaren setä. Mihinkä sinä ne sitten viet?

Tönis. Markkinoille kaiketi.

Saaren setä. Uskotko sinä sitten astioiden tekemisellä tulevasi paremmin toimeen kuin meillä?

Tönis. No — kun isäntä kerran ajaa minut pois . . .

Saaren setä. Mene nyt, vanha narri! Astioiden tekemisestä ei lähde mitään, jää siis paremmalle paikalle.

Tönis. No, voinhan minä jäädäkin, isäntä. Mutta olkaa sitten järkevä, älkääkä suututtako minua alati ilman aikojaan, älkääkä pistäkö nenäänne joka paikkaan, missä sitä ei tarvita. — Ja nyt tulkaa katsomaan hevosta, sillä minä en tiedä, mitä tässä on tehtävä.

Saaren setä. No niin, no niin, lähtekäämme sitten! (*Molemmat ulos.*)

KAHDESTOISTA KOHTAUS.

Anna (yksin).

Anna (*tulee aatoksissaan, kukkakimppu kädessä ja laulaa. Hän voi laulaa minkä sopivan laulun tahansa*).

Jo kauan tiesin, että sua lemmin,
vaan sitä sanoa ma voinut en.
Kuin rakkautes laita lienee, mietin,
Se täytti murehella sydämen.

Mut nyt mä tiedän, nyt sen uskon varmaan,
Kun mulle sanoi sen sun oma suus.
Nyt mulle kuuluu käsi, sydän armaan
Ja sielu, mieli; elämä nyt uus!

Ma mietin, selkosilmin näen unta,
Sinusta vain, sinusta uneksin.
En pelkää mitään, taivaanvaltakunta,
Kun auennut on mulle, rakkahin.

Kuin kaunis tämä maa, en tiennyt ennen,
En aavistanut, mitä taivas on.
Vaan kaikki muuttui tämän aamun mennen,
Kun sinut löysin, sinut omistan.

Mä sulle uskollinen, sua lemmin,
Sua halajan mä aina, ainiaan.
Sinutta taivaaseenkin mennä emmin,
Ei riemu tuntuis riemuks silloinkaan.

Niin, niin onnellinen minä olen, niin iloinen ja onnellinen, että minusta tuntuu kuin kultaista päivänpaistetta olisi kaikkialla, kuin kukat kukoistaisivat kauniimmin ja linnut laulaisivat suloisemmin kuin muulloin. Minä tahtoisin myöskin laulaa ja riemuisasti huutaa, riemuisammin kuin linnut oksilla ja — kuitenkin tulevat jälleen kyynelet silmiini. Mutta minä tahdon olla hyvä kaikille ihmisille tässä maailmassa. En tahdo enää riidellä Maretin enkä äitini kanssa, kuten usein ennen on tapahtunut. Kaiken minä tahdon tehdä heille mieliksi, sikäli kuin saatan lukea toiveet heidän silmistään. Ja etten minä vain Kaarelia

koko elinikäni millään lailla suututtaisi! Minä rakastan häntä niin kovin, niin kovin! (*Istuutuu akkunan ääreen ja katsoo ulos.*)

KOLMASTOISTA KOHTAUS.

Anna, Myllyn emäntä.

Myllyn emäntä (*tulee toiselta puolelta hyvin koristeltuna*). Minun päässäni pyöri monenlaisia ajatuksia, eikä toisin voisi ollakaan. Kun on niin kauan ollut leskenä ja oman päänsä mukaan tottunut elämään, pelkää taas kuulla: Miehen pitää olla naisen päänä! — Mutta sitä älköön luulkokaan, minä en anna perään. No niin, Kaarel on hyvä poika, hän ei ryhdy turhia vastustelemaan vaan jättää mielihyvällä asiat minun ratkaistavikseni. Olenhan minätoki paljon enemmän elänyt maailmassa kuin hän. Nyt alamme myöskin elää kokonaan toisella lailla: kaksi mustaa eteen ja kuski pukille, kun lähdemme kaupunkiin. Mutta . . . uh!

Anna (*joka tähän asti on katsellut ulos ikkunasta, pyörähtää ympäri. Molemmat ovat hieman säikähtäneitä*). Mutta äiti, sinähän olet kovin koristanut itsesi!

Myllyn emäntä. No niin, meillähän on vieraita.

Anna. Nyt sinä olet niin nuori ja soma!

Myllyn emäntä (*imarrelluna*). Tosiaanko? — Mitäs minun pitikään kysyä . . . onko Kaarel puhunut sinulle jotakin?

Anna. Kyllä, äiti, kyllä hän on. Onko hän puhunut sinullekin?

Myllyn emäntä. Kyllä, tyttöseni, kyllä hän on. Mistä sinä sitä osasit ajatella?

A n n a. Ah! (*Ottaen äitiään kaulasta.*) Minä olen niin onnellinen! Minä halaisin koko maailmaa! Ja jos minä monta kertaa olen ollut vastahakoinen, kun sinä ajoit minut aikaisin ylös, taikka et antanut minulle lupaa panna päälleni uusia vaatteita, koska ei ollut mikään pyhäpäivä, niin anna kaikki anteeksi, äiti. Minä tahdon nyt aina olla tottelevainen lapsi.

M y l l y n e m ä n t ä. Rauhoitu, tyttöseni! Pidä vain joka päivä uusia vaatteitasi. Ja kun me ensi kerran menemme kaupunkiin, niin minä ostan sinulle silkkilenningin. Ja piaanon minä ostan sinulle myöskin, sellaisen kuin on kartanossakin.

A n n a. Mutta minähän en osaa soittaa!

M y l l y n e m ä n t ä. Ei se tee mitään, minä ostan sen sulle kuitenkin! Ja hatun ja siihen höyhensulat, ja päivänvarjon minä ostan sulle, ja niin korkeakorkoiset kengät, ettet pääse kävelemäänkään, ja kaikki, kyllä sinä vielä näet.

A n n a (*ihmetellen*). Mutta hyvä äiti, sinähän olet kuin järjiltäsi! Ennen oli sinun mielestäsi kaikki sellainen halpaa ja turhaa kamaa.

M y l l y n e m ä n t ä. Niin — ennen! Ajat ovat muuttuneet, asialla on nyt kokonaan toinen luonne. Nyt pitää ihmisten näkemän, mihin me pystymme. Kaarelin isä jätti hänelle kauniin kartanon ja jonkin verran rahaakin, niin että poika voi nyt elää herroiksi. Ja me voimme rouvien ja neitien tavoin kaiket päivät soittaa.

A n n a. Sellaiselle en minä anna mitään arvoa. Mutta että Kaarel minua niin kovin rakastaa ja minut, tyhmän ja tyhjän tytön, tahtoo ottaa vaimokseen, katso, se on jot . . .

M y l l y n e m ä n t ä (*tarttuen tytön käteen*). Mitä sinä oikein loruat? (*Vihoiissaan.*) Mitä tyhmää juttua se oikein on? Kaarelko sinut vaimokseen? Sinut, tyhmä tyttö?

A n n a. Niin, niin, äiti. Eikö hän sitten siitä puhunut

sulle mitään? Joku aika sitten, tässä samassa paikassa, hän kysyi minulta, tulenko hänen vaimokseen. Sanoi samalla, että oli rakastanut minua pienestä pitäen, ja . . .

Myllyn emäntä. Kyllä olet tyhmä, tyttö! Nenästä hän on sinua vetänyt, tehnyt sinusta pilaa! Mutta sitä minä en olisi hänestä uskonut, sillä tämä on — tämä on häneltä hävyttömästi tehty.

Anna. Mutta äiti! (*Itkee.*)

Myllyn emäntä. Ole vaiti! Sellainen kelmi! Sellainen petturi! Mutta odota!

Anna. Äiti, mitä syytä on sen johdosta noin suuttua?

Myllyn emäntä. Mitäkö? Vai ei minun pitäisi suuttua, kun minun kanssani pidetään sellaista peliä? Kyllä minä hänelle näytän, mistä on viisi hirttä poikki. Pois minun talostani! Hänen pitää saada kuulla sellaista, mitä hän ei ole vielä eläessään kuullut!

Anna. Hyvänen aika! Ja minä kun ajattelin, että nyt oli kaikki parhaassa järjestyksessä, ja koko minun onneni onkin mennyt!

Myllyn emäntä. Ole vaiti! Sinun onnesi? Mutta tulkoonpa hän näkyviini!

Anna (*itkien*). Mitä tästä nyt tulee? Kaikki oli niin hyvin ja nyt . . .! Minun täytyy puhua Kaarelin kanssa. (*Poistuu itkien.*)

NELJÄSTOISTA KOHTAUS.

Myllyn emäntä (yksin).

Myllyn emäntä. Kiellä ja kaitse! Mitä kaikkea tapahtuukaan ihmiselle! Minun täytyy hävetä itseänikin, kun olin niin herkkä uskomaan! Minun olisi totisesti pitänyt olla järkevempi! Itseäni minun pitäisi antaa korville! Enkä minä saa tästä kenellekään mitään mainita, muutoin joudun naurunalaiseksi!

Aivan salassa minun pitää niellä harmini! — Niin juuri! Ei sanaakaan kellekään! Mutta hänet minä kyllä haukun pahanpäiväisesti!

VIIDESTOISTA KOHTAUS.

Myllyn emäntä. Saaren setä.

Saaren setä. Hyvä emäntäiseni, onko teillä hieman aikaa, jotta saisin kanssanne vähän puhella?

Myllyn emäntä. Jos se on jotakin, jolla tahdotte saada asialle hyvän lopun, niin silloin voitte kylläkin pyytää lupaa, mutta — minä olen kovin suuttunut, tietäkääkin se!

Saaren setä. Mistä sitten, emäntä, mistä sitten? Kuka on törmännyt rattaisiinne ja teidät niin suuttuttanut?

Myllyn emäntä (*myrkyllisesti*). Teidän Kaarelinne, tuo pahahenki!

Saaren setä. Kuinka niin? Mitäs hän on tehnyt? Tehän olette ollut hänen kanssaan hyvissä väleissä ja tullut hyvin toimeen. Mitä hän siis on tehnyt?

Myllyn emäntä. Tehnyt? Mitäkö tehnyt? Hakkailut minun selkäni takana Annaa, puhunut vaimokseenottamisesta. Sellaiselle lapselle, tyttöselle naimisiin menosta.

Saaren setä (*pelästyen*). Mitä? Kaarel — Kaarelko tahtoo Annan — omakseen? Niinkö? Katso pas petturia! Vai niin ovat asiat! Ja minulle hän on jutellut suut silmät täyteen... Siinä olette oikeassa, emäntä, sitä minäkään en sallisi! Poikaviikari — vielä lapsi! Kaksi sellaista nuorta...! Niin, jos hän olisi jokin vanhempi mies, mutta mokoma räkänokka!

Myllyn emäntä. Mitä vielä! Vaimon ottoon hän on kylläkin tarpeeksi vanha, siinä suhteessa ei ole mitään esteitä! Mutta olkoon miten on, omaa tyttärentäni minä en hänelle anna!

Saa ren setä. Sellainen veijari, sellainen kelmi, vetää omaa vanhaa setäänsä nenästä! Ensinnostaa sylen suuhun ja sitten sieppaa makupalan nenän edestä!

KUUDESTOISTA KOHTAUS.

Entiset, Kaarel ja Anna (tulevat).

Kaarel. Vai niin, täältäkö minä nyt sitten teidät kaikki löydän.

Saa ren setä (*vihaisesti*). Niin, sinä veijari, sinä pakanan veijari, täältä sinä meidät kaikki löydät, ja minä kiitän sinua siitä, että olet minun asiani niin hyvin ajanut. Kun minä jokin toinen kerta tarvitsen välittäjää, niin minä otan sinut taas asianajajakseni. Palkkion minä maksan myöskin heti, niin että sen suhteen sinun ei tarvitse pelätä.

Kaarel. Setä, mitä sinä nyt olet saanut päähäsi?

Myllyn emäntä (*vihaisesti*). Niin, ja minä myöskin kiitän kaiken sen vaivan vuoksi, mikä teillä on meidän tähtemme ollut, ja jos te ehkä pian tahdotte lähteä kotiin, jossa teitä varmasti paremmin kaivataan kuin täällä, niin antakaa vain valjastaa hevoset, tallin ovi on auki!

Anna. No mutta äiti, ajattelehan tarkemmin! (*Itkee.*)

Kaarel. Rauhoitu, Anna! Mitä nyt sitten oikein on tapahtunut ja mistä syystä minua sadatellaan? Setä, mikä sinua vaivaa? Enkö minä ole tehnyt, mitä sinä olet toivonut? Minähän olen Myllyn emännältä varovaisesti ja viisaasti, kiertäen kaartaan kuulostanut, eikö hän tahtois jättää leskeyttään ja tulla sinun vaimoksesi. Olen sinua kehunut ja nyt sinä soimaat minua minkä jaksat!

Saa ren setä (*Kaarelille kahdenkesken*). Tarkoititko sinä äitiä? Äitiäkö sinä tarkoittit?

K a a r e l (*sedälle kahdenkesken*). Ethän sinä toki tyt...?

S a a r e n s e t ä (*Kaarelille*). Vaiti! Suu kiinni! Ei sanaakaan!

K a a r e l (*sedälle*). Vaiti! Ei sanaakaan! (*Panee sormen suulleen.*)

S a a r e n s e t ä (*itseksseen*). Minä uskon... minä luulen, että olen ollut aika pässinpää.

K a a r e l (*emännälle*). Ja te, emäntä! Minä ihmettelen suuresti, että äkkiä olette muuttunut minua kohtaan tuollaiseksi. Äsken te olitte niin sydämellinen ja armollinen, ja nyt...

M y l l y n e m ä n t ä (*kääntää Kaarelille selkänsä*).

K a a r e l. Enkö minä teiltä tiedustellut kaikkein kauneimmalla tavalla, tahtoisitteko mennä naimisiin oikein rehdin ja kunnioitettavan miehen kanssa, joka on parhaassa miehuuden iässä? Ettekös te antanut myönteistä vastausta? Ja nyt te ajatte minut talosta!

M y l l y n e m ä n t ä (*Kaarelille*). Te tarkoittitte siis tuota ukkoa?

K a a r e l (*emännälle*). Ketäs sitten? Ja te ajattelitte...?

M y l l y n e m ä n t ä (*K:lle kahdenkeskisesti*). Vaiti! Ei sanaakaan!

K a a r e l (*emännälle samoin*). Minä vaikenen kuin hauta! (*Vie sormen suulleen.*)

A n n a (*houkuttelevasti*). Äiti, nyt sinä jälleen olet hyvissä väleissä Kaarelin kanssa?

M y l l y n e m ä n t ä. Kyllä, lapseni! Katsos, minä olin hänelle vihainen sen johdosta, että hän minun selkäni takana ja tietämättäni omin päin puuhaili, ja...

K a a r e l. Ei, äiti, niin ei asia ollut. Vasta neljänestunti sitten minä puhuin Annan kanssa ensimmäistä kertaa rakkaudesta, vaikka me molemmat olemmekin pitäneet toisistamme aina lapsuudesta saakka. (*Tartuen Annan käsipuoleen.*) Ja kun minä häneltä kysyin, tahtoisiko hän tulla vaimokseni, niin hän vastasi

»kyllä» ja sanoi heti sen päälle: »Menkäämme puhumaan asiasta äidille.»

A n n a. Niin, se on totta, ja (*äidilleen*) ensiksi sinä olit niin iloinen ja suopea, ja sitten jälkeinpäin vihasuit . . .

M y l l y n e m ä n t ä. Ole vaiti! Minä ihan häpeän silmät päästäni! No niin, se oli sellainen pieni erehdys! — Kaarel! Anna on kyllä vielä hyvin nuori, mutta ota hänet, minä en kiellä. Ja ole häntä kohtaan hyvä ja tee hänet onnelliseksi. Hän on sen arvoinen, ja (*liikutusti*) — hän on minun ainokaiseni!

K a a r e l. Sen minä tahdon tehdä, minä tahdon tehdä kaikkeni! (*Tarjoaa kätensä emännälle, kietoen toisen käsivartensa Annan ympärille.*)

M y l l y n e m ä n t ä (*tarkastaen morsiusparia, sitten nauraen*). Uskoisiko kukaan koko tässä maailmassa, että sellainen, jolla on saatavana tuore ruusunkukka, kurkottaisi kädellään vanhaa päivänkakkaraa? Oh, niin hullua ei ole olemassa!

S a a r e n s e t ä. Mitä te . . . ?

M y l l y n e m ä n t ä. Oh, ei mitään! Ei mitään!

S a a r e n s e t ä. Niin, ei mitään! (*Tarkastaen morsiusparia.*) Ja jos minä sanon niin kuin pitäisi, niin — nämä kaksi sopivat tässä paremmin pariksi, kuin . . . Minun tässä vanhalla iälläni piti tulla narriksi . . .

M y l l y n e m ä n t ä. Mitä te . . . ?

S a a r e n s e t ä. Oh ei mitään! Ei mitään! (*Käännyen morsiusparin puoleen.*) Lapseni, lapseni, kaikki on hyvin, syksyllä pidämme häät!

K a a r e l. Mutta setä, sinun pitää näyttää tietä, sinulla on etuoikeus, sinä olet vanhempi. (*Emännälle.*) Ettekö te sääli minun setä parkaani? Itsehän te sanoitte: kunnon talossa tarvitaan kunnon emäntää. Setä tarvitsee jonkun, joka pitää hänen taloutensa järjestyksessä — (*nauraen*) joka antaa pestä hänen vankkurinakin puhtaaksi.

S a a r e n s e t ä (*nauraen*). Voi sinua kelmiä! Voi

sinua kelmiä! — Mitäs te siitä arvelisitte, Myllyn emäntä, jos me panisimme kaikki kimpsumme ja kampsomme yhteen!

Myllyn emäntä. Jos te niin tahdotte. Se onkin ehkä loppujen lopuksi parasta!

Saaren setä. Se olisi ollut alun alkaenkin parasta! Kauppa on siis tehty, kauppa on tehty, ehkäpä tässä vielä kaikki asiat järjestyvät. (*Puristaa emännän kättä, Kaarel ja Anna toivottavat onnea.*)

SEITSEMÄSTOISTA KOHTAUS.

Entiset, Tönis, myöhemmin Maret.

Tönis (on tullut sisään). Hei, hei, isäntä...!

Kaarel. No, sinä, Tönis, tulet aina parhaaseen aikaan. Tulepas, niin kerron sinulle uutisen. Anna ja minä olemme menneet kihloihin.

Tönis. Jos härällä on hyvä olla, niin sen pitää mennä liukkaalle ja taittaa jalkansa.

Kaarel. Olet sama vanha suunsoittaja, ja sellaiseksi jäätkin!

Tönis. Millaiseksi ihminen tottuu, sellaiseksi hän jää kuolemaansa asti.

Kaarel. Mutta kuulehan vielä lisää: Sinun isäntäsi ja Myllyn emäntä menevät myöskin naimisiin. Mitäs sinä siitä sanot?

Tönis. Että siinä tehdään narrintemppu. — No niin, se on joka miehen oma asia. Minua se ei miellytä, — mutta mitä toinen pitää pöllönä, se on toisen mielestä satakieli. — Ai-jai sitä isäntää!

Maret (tulee syntymäpäiväkaakun kanssa, minkä ympärillä palaa kahdeksantoista pientä kynttilää.) Pyydän ruoalle, pöytä on katettu!

Kaikki. Jaha, jaha, lähtekäämme!

Saaren setä. Jaha, jaha, lähtekäämme! Tämä

oli raskas päivä! (*Lähtevät, Maret kaakkuineen muiden edellä.*)

T ö n i s (*yksinään, katsellen toisten jälkeen*). Vai Myllyn emäntä minua komentamaan. Ruokahuoneen avain annetaan luonnollisesti myös hänen haltuunsa! Sitten on parempi, että ryhdyn tekemään lippaita ja astioita!

(*Esirippu.*)

Kansanvallan näytelmiä

Heikki Välisalmi:

RAUTAINEN LAKI.

4-näytöksinen näytelmä. Hinta 15 mk

»Näytelmä liittyy mielestäni yllättävän arvokkaalla tavalla erääseen suomalaisen draaman traditioniin. Siinä on tartuttavan voimakasta todellisuuden tajua, ja sen yhteiskunnallinen paatos on aito ja väärentämätön. Draamana »Rautainen laki» kestää ankaraakin arvostelua. — Vuoropuhelu osoittaa että Välisalmella on aitoa draamallista kykyä. Hänen henkilönsä puhuvat todella *toisilleen*, ja näytelmän toiminta etenee sen mukaan. (*Lauri Viljanen Helsingin Sanomissa*).

Heikki Välisalmi:

TUHATVUOTINEN VALTAKUNTA.

4-näytöksinen näytelmä. Hinta 15 mk.

»... Se on kirjoitettu maailmanmiehen rutii- nilla ja humaanisella hyväntahtoisuudella. — Kappaleen yllä väreilee huumorin häivä.» (*Heikki Toppila Kalevassa.*)

»Näytelmä on terävästi havaittu, se on tulvil- laan yhteiskunnallista satiiria, ja sellaisena se huvittavaisuutensa ohella on mitä terveellisin moraalisaarna meidän veltostuneelle aikakaudel- lemme.» (*Itä-Savo.*)

Kansanvallan näytelmiä

Toivo Raita:

KULTAISEN MIEKAN RITARI.

4-näytöksinen huvinäytelmä. Hinta 15 mk.

»... Se osoittaa ilahuttavalla tavalla tekijän suurta draamallista lahjakkuutta. Erityisesti kiintyy vuoropuhelun sattuvaan luonnollisuuteen, toiminnan kiitävään vauhtiin ja kaiken yllä tuntuvaan vapauteen. Tämä komedia tekee ratkaisevasti myönteisen vaikutuksen. Meillä on Raidassa epäämätön draamallinen luonnonlahjakkuus, joka on otettava varteen.» (*Diktonius* Arbetarbladissa.)

Aarre Linnala:

RINTAMAN TAKANA.

3-näytöksinen näytelmä. Hinta 20 mk.

Tunnettu teatterinjohtaja ja näyttämötaiteilija esiintyy nyt ensimmäisen kerran näytelmäkirjailijana. Tässä hänen esikoisessaan on harvinaisen mielenkiintoinen aihe kansalaissodan ajalta, ja sen toiminta kiristyy ilmeisen draamallisen kyvyn voimalla loppuunsa saakka. Vuoropuhelu on sujuvaa ja asiallista. — Näytelmä sopii jokaiselle näyttämölle, jolla vain on pari, kolmekaani tottuneempaa näyttelijää.